

Jordi Villata Medina

1949-2024

Memoràndum

No fa pas massa, en Jordi ens va deixar.

Molts de vosaltres el recordareu com en "Willy", sobretot els que us dedicàveu a buscar forats per perdre's en les seves foscors a cavall de la ciència i l'aventura.

Hem recollit un parell d'històries de dos bons amics que tenia, entre molts mes del Centre i de fora del Centre, com homenatge a la seva personalitat i consolidació del seu record.

Jo era amic de la infància del Jordi. En plegar de l'escola, el Nen Jesús de Praga, o "ca la doña Julia", la fèiem petar a la font de la plaça a la sortida de l'escola, sempre temes tècnics, del perquè de les coses. Òbviament no teníem respostes per tot, però els temes quedaven oberts per seguir-los discutint fins la pròxima...

La química, com a coneixement basic per entendre la vida, ens flipava...en el soterrani de casa meva fèiem experiments, i mes de una vegada havíem tingut que sortir corrents amb fumarades tòxiques al darrera...

En plena adolescència ens vàrem distanciar una mica, físicament, no emocionalment. Jo tenia novia i ell s'introduïa al mon de la politica...pero si que de quan en quan sortiema la muntanya...

Tambe de quan en quan ens veiem al seu antre preferit, les *Enfants Terribles* al carrer Guardia del barri xino...i amb Chuck Berry o Johnny Winter de fons, seguíem debaten del perquè de les coses.

Tots el que heu conegut al Willy sabeu que parlar amb ell era de lo mes plaent, per els seus coneixements, la seva humilitat, la seva empatia i la energia positiva que comunicava als del seu voltant. Un dia que tenia mal de cap em va dir: " mirem als ulls i passa-me'l "... i si, va marxar...

Jo em vaig casar el 1970, i el Jordi, qui sinó, va ser el Padrí de noces. Es va posar fins i tot un vestit de color beix la mar d'elegant !!! Poc temps després, va estar amb mi i la Montse en el part de la meva primera filla, en un dels pocs dies que tenia de permís de la marina...

Mes endavant, ja ben integrat en els seus ideals politics

, diguem-ne, socialment mes humans, van fer que, ja ambla Fina, novia i dona després, el va portar a la Xina com descobridor del nou mon generat per en Mao. Recordo que me'n va parlar molt positivament com a resultat social, però al final sempre deia: "no se, no se...si serà massa bo"... I acabàvem repassant les sortides mes agosarades de la Codorniz per posar-hi un punt de humor al tema.

Vàrem fer alguns viatges plegats, com anar amb un 2CV Citroën fins la illa grega de Paros amb la intenció de donar-hi la volta amb una Zodiac i motor també 2CV i que vàrem carregar en el Citroën.... Mes romanticisme no es pot demanar !!!

Ja, de mes grans, el Jordi amb la seva empresa d'additius i tecnologia dels aliments,

i jo amb el tema d'additius contra el foc, debatíem si la química no ens va deixar o fórem nosaltres que no la vàrem deixar marxar... de vegades, parlar de la química de les coses, es com voler saber perquè passen les coses...quelcom semblant a això ens passava. Ja no sabíem o no volíem saber massa de política...segurament per al·lo de "*todo lo demas es cultura*", frase del Pepe Carvalho que sovint la feia servir el Jordi.

I finalment vàrem trobar un lloc en el que ens hi sentíem a gust : Siurana de Prades. A mi per poder escalar muntanyes i a ell per poder senzillament respirar des de d'alt dels seus espadats. Dit i fet, vàrem fer-nos un parell de cases i així, allà dalt, entre bolets i descobertes de camins, vàrem passar una bona i llarga temporada, fins que la nova carretera i el turisme va fer que un dia em digues : "*Vicens això s'ha convertit en un teatre...*", i va marxar a Gandesa a una casa de la Fina...

Darrerament teníem els debats en els dinars dels jubilats i assenyats veterans del Centre Excursionista de Badalona, tots els dimecres de fi de mes i a diferents restaurants, decidits en el últim punt del debat coincidint amb el cafè. Recordo que en el primer dinar després de que en Jordi ens deixes, vàrem tenir unes estones de silencis en els que es notava el seu buit, fins que un de nosaltres va aixecar la copa de vi i va dir : "*Per en Jordi !!!*", i al uníson "*que així sigui !!!*".

Vicens

Seguint el fil iniciat per en Vicens, i que subscric totalment, aquí volem deixar constància de las nostres vivències amb en Willy. Dic nostres, perquè aquí també esta involucrada la meva dona la Maria Carme Vila, doncs el fet de que estiguem units avui en dia, ell hi va col·laborar com mes tard explicaré.

Jo el vaig conèixer al Centre Excursionista, deuria ser sobre els anys 1966-67 mes o menys, i fèiem sortides a muntanya, escalada i espeleologia.

En aquells temps, tal com ha explicat en Vicens, tenia conviccions polítiques que el motivaven a ser un activista molt involucrat dintre del seu moviment. Fet que en alguna ocasió ens va reportar algun ensurt com el dia que es va deixar una bossa en un bus tornant de Barcelona carregat amb octavetes fetes amb ciclostil per divulgar les bondats dels moviments comunistes.

Afortunadament no va passar d'un bon ensurt però que ens va tenir espantats un temps esperant veure els grisos darrere las nostres activitats.

Eren temps complicats, no ens podíem trobar mes de dues persones al carrer i a les reunions i assemblees del Centre Excursionista, apareixien els de la secreta per vigilar el que fèiem.

Per no divagar explicaré alguna de las moltes anècdotes de les que mes bon record en tinc i que varen influir en els nostres destins. Una va ser l'excursió que vàrem fer a Escuin; eren las primeres vegades que anàvem a buscar coves i encara avui aquesta zona, després de més de 56 anys, encara es la estrella del GEB.

Un bon dia varen arribar al centre una colla de varies joves, molt boniques totes elles per cert, i volien fer excursions que varen canalitzar a través del Sr, Marcel i la seva senyora que las varen acollir.

Nosaltres en aquella època érem joves i “*menjamuntanyes*” que ens carregàvem les motxilles amb pedres i anàvem a fer entrenament per la Serralada de Marina. Just en aquells anys, varen néixer els rallis d 'Alta Muntanya on hi acostumàvem a participar en equips de tres persones.

Doncs vàrem programar una excursió per Núria amb l' objectiu pujar al Pic Nou Creus i fer un vivac i al dia següent fer tota la olla de Núria fins al Puigmal.

Dies abans de marxar varen venir el grup de noies que ens varen dir si podíem venir i nosaltres las vàrem intentar de dissuadir perquè era molt fort i difícil, però elles estaven

disposades a venir i las vàrem acceptar amb la condició de que no fessin vivac i dormissin al refugi de Nuria, per pujar al mati i trobar-nos tots a Nou Creus.

Així dons, en Willy i jo vàrem sortir i al arribar al coll del Nou Creus em diu que s'ha deixat el seu menjar, per el que vàrem decidir que tiràriem del que jo portava i com que al mati arribarien els demes, ja ens convidarien a passar el dia amb el seu menjar.

Al dia següent una de las primeres que va arribar va ser la Maria Carme. Al preguntar si ens podien donar alguna cosa de menjar perquè tot el que portàvem ja estava als nostres estomacs, ella ens va convidar a unes croquetes i unes crestes de tonyina que ens van portar a la gloria.

Això va ser decisiu per a pesar de que fins llavors no teníem cap interès per las noies, nomes ens interessaven las muntanyes i las coves, pero allà dalt es va iniciar un interès que amb el temps es va convertir en matrimoni, per lo que en Willy de alguna manera va incidir en aquest tema.

Un altre sortida memorable que també sempre recordaré va ser una excursió que vàrem fer amb un 2 CV de lloguer, al Parc Nacional de Aigües Tortes. En el Coll de Port, a prop de Pont de Suert, vàrem patir un punxada de dues rodes.

Estava nevant de valent i va ser una odissea arreglar les rodes, degut a la distancia que estàvem de qualsevol taller.

Un altre moment molt especial, va ser una Setmana Santa que vàrem dedicar a explorar per buscar coves a Escuin. Vàrem baixar a la surgència situada al fons d'un barranc de camí no gaire transitable i que en Willy, sabent el interès que jo ja tenia per la Maria Carme, no feia mes que incitar-me a que la ajudes i demes.

En fi, un personatge molt entranyable i que tots no oblidarem mai. Va ser una persona molt disposada a ajudar i amic de tothom i un bon company a la muntanya que sempre estarà amb nosaltres.

Una abraçada molt forta on estiguis.

Rufi i Maria Carme

Epíleg

Tard o aviat tots farem el salt com el Jordi ja ha fet. Si en la seva joventut ja era amable, dolç i disposat, en la seva recta final ho ha sigut sent, tranquil, suau,...fins el salt a la llum o la foscor, depèn de qui i com es miri.

Ens els últims dinars mensuals del jubilats del CEB, sempre responia a les convocatòries, fins hi tot dues setmanes abans de deixar-nos, dient: “ *Si els metges em deixen, vindré. En qualsevol cas, passeu-ho be !* “

Passeu-ho be !. Va ser el seu últim missatge al grup. Gran missatge, com tot el seu reguitzell de missatges i ajuts que tan be han anat per molts al afrontar la vida i orientar el seu camí.

El Centre es nomes una petita part de la vida d'en Jordi, i als que des de aquí l'hem conegut ens ha semblat una vida molt gran.

Adeu i a reveure Jordi.

Els amics del Centre

Badalona, Desembre 2024